

Tam na pokopališču pa je brila mrzla burja čez grobove. Glasan je bil njen piš, kot bi hotela povedati i onim, ki spe globoko pod zemljo, da je prišel nocoj na zemljo nebeški Kralj . .

Božična povest.

Čakite, kedaj je bilo —
A! to bil je tisti čas,
Ko pri jaslih smo sedeli,
Šest je menda bilo nas.

Očka v sredi, v častni sredi,
In krog očka pet otrok.
Takrat, bratec, bi te moral
Miniti najhujši jok.

Takrat, ko so nam začeli
Novo praviti povest:
Z desno pipo so držali,
A z levico mehko pest.

In iz pipe so očetu
Lepi dimi vstajali,
A še lepši so jim glasi
Iz srca prihajali:

„Enkrat je z nebes ponoči
Sel na zemljo Božji sin,
In spremile in svetile
So mu zvezde z visočin.

In tedaj sta si preblizu
Bila zemlja in nebó,
Da so mnogi zvezde brali
Kar z iztegnjeno rokó.

Božji sin jih ni pokaral,
Le prijazno je dejal:
Dušice, če boste pridne,
Vam še lepših bom prižgal!

In prižgal je druge zvezde.
Ali te so daleč tam;
Aj, gotovo nismo pridni,
Da ne pridejo več k nam.

Veste, kaj, lepó živimo,
Pojdemo pa sami k njim.“
In visoko v zrak so očka
Puhnil modrikast dim.

Mi za dimom smo strmeli
Hrepenečega srca,
Radi gori bi zleteli,
Kjer so zvezdice doma.

Silvin Sardenko.